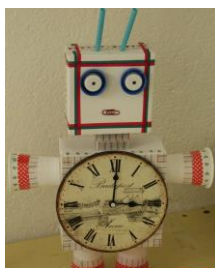

EGY ISKOLAI KIÁLLÍTÁS KÉPEI

EVANGELIZÁLÓ KERETBEN

4.

A gyermekmunkák közötti sétánk során megdobbann a szívünk, mert látjuk gyermekeink, unokáink, tanítványaink keze nyomát ezekben az alkotásokban.

Kicsit előre is tudunk tekinteni, ha számolunk azzal, hogy az alkotóképesség ajándékát Istentől kaptuk. Sok áldás forrása lehet, ha közösen fölfedezzük, hogy mire adott Ő különösen jó képességeket a ránk bízottaknak. Ezek továbbfejlesztése útján tudja majd egyházunkat is szolgálni a felnövők serege. Isten egyetlen szavával tud teremteni – egy világegyetemet alkotni –, és megengedte, hogy ne csak nézzük az Ő alkotását, hanem, hogy mi is részt vegyünk környezetünk kialakításában, szépítésében és szépsége megóvásában. Gondoljunk a szent sátor elkészítésére (2Mózes 31-40). Maga Isten választotta ki azokat az embereket, akik részt vehettek ebben a munkában. Mindannyian mesteremberek voltak, akiket az Úr tehetséggel ruházott fel. A szövetség sátra és annak tartozékai így mint egy-egy műremek funkcionáltak. Készítői Isten dicsőségére fordították képességeiket. Mi magunk is ekképpen gyümölcsöztethetjük talentumainkat és lelki ajándékainkat gyülekezetünkben.

Szembetűnő, hogy a kiállítás egy jelentős részét fényképfeldolgozások teszik ki. Ez egy más műfaj. Az eddig bemutatkozott kis alkotók „kitalálták”, a következők inkább „megtalálták” az elemek, részek olyan elrendezését, amelyben mondanivalójuk, állásfoglalásuk a leginkább kifejezésre juthat. Ők is az óra számlapját, a négy színre osztott kör alakú kartont, az évszakok jellemzőit használták fel alapként a változás, a növekedés bemutatásához. Sok a meghitt családi esemény, a különböző korosztályok élethelyzetei, a sport, a lovaglás, az úszás, az evezés, a kirándulás, a zenélés... Bizonyára ilyenek élnek meg hétköznapjaikat, de arról is szólhat, hogy vágyakoznak mindezekre. A szülők szerepe, a szülői ház melege alapvető tényező ebben. Gondoljunk a jó példákra, illetve a rosszakra is! Figyeljünk rájuk környezetünkben! A legvonzóbb fényképsorok a kicsi gyermekeké; az ő aranyos arcuk, örömük, önfeledt kacajuk azokra is emlékeztet, akiket Jézushoz vittek a szüleik. A tanítványok viszont nem akarták odaengedni őket a Mesterhez, mert a tanítását fontosabbnak tartották. Ritka jó témákról beszélgettek – házasságról, családról, elválásról – amikor megjelentek a gyermekek. Jézus megdorgálta tanítványait: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne tiltsátok el tőlem őket – mondta –, mert ilyeneké az Isten országa” (Márk 10,14). Az előbbi fontos témát abbahagyva a gyermekekhez fordult. Ma sem annak van döntő fontossága, amit tanított, hanem annak, hogy Ő maga személyesen jelen van... Az Ő személyében érkezett el hozzánk az Isten országa. Jézus itt nem a gyermekek természetéről akart valamit

tanítani, hanem inkább Isten természetéről akart valamit kinyilatkoztatni: minden emberi számítást felülmúló módon kegyelem az, hogy Isten magához fogad. Az Ő szeretete nem érveken alapszik, rászorgálni sem lehet, csak olyan egyszerűen elfogadni, mint a gyermek fogadja az áldást.

A mennyek országába is csak az mehet be, aki mindent Istentől vár, s Istentől mindent elfogad – legfőképpen a kegyelmét. Mindez kiábrázolja számunka azt is, hogy a gyermeknek Jézus karjaiban van a helye, és csak az a szülő cselekszik a gyermek érdekében, aki Jézushoz viszi legféltebb kincsét.

Ne féltsük hát Jézustól a gyermekeinket! Egyedül Ő tudja igazán formálni és minden helyzetben megőrizni őket; egyedül Ő tud nekik tartalmas és örök életet, üdvösséget adni – mert ennek az árát egyedül Ő fizette meg. Tőle eltiltani egy gyermeket: lélekgyilkosság (Cseri Kálmán gondolata).

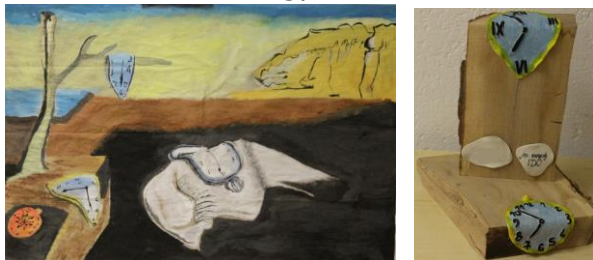
Mi tehát az én dolgom, a szülő dolga? Nekem kell előbb gyermekké válnom – a mennyei Atya gyermekévé –, hogy a gyermekemet odaegyengessem Jézushoz. Amíg te magad nem vagy Jézusé, addig a legjobb szándék mellett is elállod gyermeked útját Jézus felé. Miattad nem jut oda őhöz. Azt mondta az Úr: „Ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába” (Máté 18,3).

Vegyünk észre még valamit, ami leginkább a gyermeklélekből sarjad. Ez pedig a természetes humor, a játékosság, a derű, amely átlengi e kiállítás egészét.

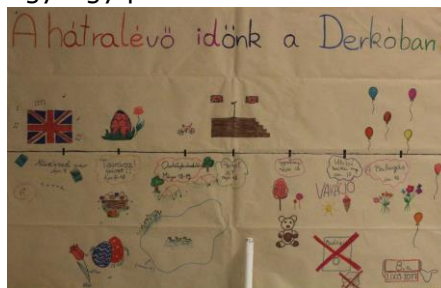

Az *élet körforgása* című kép az emberi evolúció mozzanatainak árnyképeit foglalja magába a két lábra állás görnyedtségétől a számítógép fölé hajlás görnyedéséig – a „kockulás” önkritikáját tárva elénk.

Az *idő ablaka* című fotó-összeállítás egy-egy mostani fénykép alapján a jövőbe visz: hogyan néznek majd ki évek múlva ezek a gyermekek...

Az *elfolyó időt* többen utolérték. Ők elkészítették Salvador Dalí, szürrealista művész hasonló című festményének egy-egy parafrázisát.

Egy nyolcadikos diák *A hátralévő időnk a Derkóban* című rajzán egy idővonal segítségével mutatja be az itt töltött utolsó hetek eseményeit, várható élményeit, és azok szépségeit. Előzetes átélésre invitálja mindazokat, akik rátekintenek az ábrázolt mozzanatokra a művészeti napról, a tavaszi szünetről, a húsvéti örömeiről, az osztálykirándulásról, az

angol estről, a gyermeknap váradalmairól, az utolsó tanítási nap fagyizásáról, a ballagásról – s a nagy piros átlóval áthúzott, „számúzott” füzetekről és könyvekről.

Egy elsős kislány *Édesen mesés órák a Derkóban* címmel olyan órát tett az érdeklődők elé, amelynek mutatóit is és római számait is gumicukorból szerkesztette. A legbeszédesebb alkotások egyike kétségkívül az övé.